

11

എനിക്ക് പഠിപ്പിക്കണ്ട

(മംഗോളിയ - ഓജി)

മംഗോളിയയിലെ ഏക സൈവന്യേ അഡ്വാനിസ്റ്റ് സ്കൂളിലെ പ്രിൻസിപ്പാളാണ് ലേഖകൻ.

മംഗോളിയയിൽ എന്റെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ഞാൻ ഒരുങ്ങുമ്പോൾ ഒരിക്കലും ഒരു അധ്യാപിക ആകരുത്, കാരണം ശബ്ദമുണ്ടാക്കുന്ന കുട്ടികളെ എനിക്ക് ഇഷ്ടമല്ലായിരുന്നു. എന്റെ അമ്മ ഒരു നഴ്സറി അധ്യാപികയായിരുന്നു.

പള്ളിയിൽ പാസ്റ്റർ എന്നോട് ശബ്ദമില്ലാത്ത സ്കൂൾ പഠിപ്പിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ പറ്റില്ല എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. കാരണം എനിക്ക് പിള്ളേരെ ഇഷ്ടമില്ല. പക്ഷേ കുട്ടികൾക്ക് ബൈബിളിലെ ചെറിയ കഥകൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്താൽ മതി എന്ന് പാസ്റ്റർ നിർബന്ധിച്ചു.

ഞാൻ വിവാഹം ചെയ്തത് ഒരു കുഞ്ഞുള്ള സർവ്വകലാശാല അധ്യാപകനായാണ്. പിന്നെ ഞങ്ങൾ മംഗോളിയയുടെ മറ്റൊരു പട്ടണത്തിൽ മിഷണറിയായി പോയി. ഈ ചെറിയ പട്ടണത്തിൽ നിനക്ക് എന്ത് ചെയ്യാനാണ് താല്പര്യം എന്ന് ഭർത്താവ് എന്നോട് ചോദിച്ചു. എനിക്ക് അറിയില്ല. പക്ഷേ തീർച്ചയായും എനിക്ക് പഠിപ്പിക്കാൻ വയ്യ എന്നു ഞാനും പറഞ്ഞു.

സർവ്വകലാശാലയിലെ ക്ലാസ് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വിദ്യാർത്ഥികളെ ഭർത്താവ് വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു. ഞാൻ ലളിതവും ആരോഗ്യകരവുമായ ഒരു ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കി നല്കി. മംഗോളിയയിൽ ഇറച്ചി വളരെ നിർബന്ധമാണ്. എന്നാൽ എന്റെ മേശപ്പുറം മുഴുവൻ ധാന്യങ്ങളും പഴവർഗ്ഗങ്ങളും കൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് കണ്ട് വിദ്യാർത്ഥികൾ അമ്പരന്നു. “ഇത് എന്ത് ആഹാരമാണ്? നിങ്ങൾ ഇറച്ചി കഴിക്കാത്തത് എന്താണ്?” ഞാൻ അവരെ ആരോഗ്യദൂതുകൾ പഠിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു.

ഇതേ സമയം അയൽവാസികളുമായി സൗഹൃദം സ്ഥാപിക്കുകയും കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് ബൈബിൾകഥകൾ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്റെ ഭർത്താവ് ആ ചെറുപട്ടണത്തിൽ ഒരു സഭ സ്ഥാപിച്ചു. പിന്നീട് ഫിലിപ്പിയൻസിൽ പഠിക്കുവാൻ അവസരം ലഭിച്ചു. ഞാൻ ദൈവത്തോട് പ്രാർത്ഥിച്ചു. ദൈവമേ ഫിലിപ്പിയൻസിൽ ഞാൻ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?

എന്റെ പ്രാർത്ഥന മാസങ്ങളോളം നീണ്ടു. ഒരിക്കൽ ഫിലിപ്പിയൻസിലെ ഒരു പ്രൊഫസ്സർ എന്റെ വീട്ടിൽ വന്നു. ഭർത്താവ് പഠനം പൂർത്തീകരിക്കാൻ എടുക്കുന്ന രണ്ടര വർഷം താൻ എന്തു ചെയ്യാൻ പോകുന്നു എന്നു ചോദിച്ചു.

നേഴ്സിങ് അല്ലെങ്കിൽ അക്കൗണ്ടിങ് പഠിക്കാം എന്നു പറഞ്ഞു. നമുക്ക് ഒരുമിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കാം. ചിലപ്പോൾ ദൈവം തന്റെ വഴി കാണിച്ചു തരും എന്നു പ്രൊഫസ്സർ പറഞ്ഞു.

നേഴ്സിങ് എടുത്താൽ പൂർത്തീകരിക്കുന്നതിനു അഞ്ചു വർഷം എടുക്കും. അക്കൗണ്ടിങ് പൂർത്തീകരിക്കുന്നതിനും നാല് വർഷം എടുക്കും.

പിന്നെ ഞാൻ എലമെൻട്രി എഡ്യൂക്കേഷൻ ചുമതലയുള്ള ആളുമായും സംസാരിച്ചു. അവർ മംഗോളിയയിൽ വന്നിട്ടുണ്ട് എന്നു പറഞ്ഞു. മംഗോളിയ സന്ദർശിച്ചിട്ടുള്ള ഏക വ്യക്തി അവിടെ അദ്ദേഹം മാത്രം ആയിരുന്നു. ഞാൻ അദ്ദേഹവുമായി നല്ല സൗഹൃദം സൂക്ഷിച്ചു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞ് ആ അദ്ധ്യാപകൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു. എലമെൻട്രി വിദ്യാഭ്യാസം തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ. അദ്ദേഹം വളരെ മാനുനായ ഒരു വ്യക്തി ആയതുകൊണ്ട് ഇല്ല എന്ന് പെട്ടെന്നു പറയേണ്ട എന്നു ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. ഒടുവിൽ ഞങ്ങൾ പിരിയുവോൾ അദ്ദേഹം എന്നെ എലമെൻട്രി ക്ലാസ് സന്ദർശിക്കുവാൻ ക്ഷണിച്ചു. ഞാൻ അവിടെ ചെന്ന് കണ്ട കാഴ്ച എന്നെ ഞെട്ടിച്ചു. കുട്ടികൾ വളരെ നന്നായി ഇടപെടുന്നു. അവർ നിശ്ശബ്ദരാണ്. ആ ക്ലാസ്സിലെ അദ്ധ്യാപിക വളരെ ശാന്തമായി പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ഒടുവിൽ ഞാൻ എലമെൻട്രി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ക്ലാസ്സ് പഠിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. അന്നു രാത്രി ഞാനും ഭർത്താവും എന്റെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് സുദീർഘമായി സംസാരിച്ചു. മംഗോളിയയിൽ ഒരു അഡ്മിനിസ്റ്റ്രേറ്റീവ് സ്കൂൾ ഇല്ല. പിന്നെ എങ്ങനെ ഈ പഠിക്കുന്നത് പ്രയോജനപ്പെടും? ഇതായിരുന്ന പ്രധാന സംശയം.

മംഗോളിയയിലെ ആദ്യ അഡ്മിനിസ്റ്റ്രേറ്റീവ് അദ്ധ്യാപിക ആകാൻ ആയിരിക്കും ദൈവത്തിനു നിന്നെകൊണ്ട് ഇഷ്ടം എന്നു പറഞ്ഞു. അത് സംഭവിച്ചു. എന്റെ ഭർത്താവ് പഠനം പൂർത്തീകരിച്ചപ്പോൾ ഞാനും പഠിച്ചു തീർന്നു. ശേഷം ഞങ്ങൾ മംഗോളിയയിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോയി. അവിടെ ചെറിയ ഒരു സ്കൂൾ ആരംഭിച്ചു. ഞാൻ അതിന്റെ പ്രിൻസിപ്പാളുമായി.

ഇപ്പോൾ ടുസ്കൽ സ്കൂളിൽ 124 കുട്ടികൾ പഠിക്കുന്നു. നഴ്സറി മുതൽ 12-ാം ക്ലാസ്സുവരെ പഠനസൗകര്യം ഉണ്ട്. 2015 ലെ 13-ാം വാർഷിക കണക്കുകൾക്ക് നൽകിയതിന് നന്ദി. സ്കൂൾ വളരെ വേഗത്തിൽ വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. 9-ാം ക്ലാസ്സു മുതൽ 12-ാം ക്ലാസ്സുവരെയുള്ള കുട്ടികൾക്കായി ഹോസ്റ്റൽ സൗകര്യം ഒരുക്കാൻ താല്പര്യപ്പെടുന്നു. ഈ ക്വാർട്ടറിലെ പതിമൂന്നാം വാർഷിക കണക്കു ഇതു സാക്ഷാത്കരിക്കും.

